

Forestilling om, vil virke i overordentlig høi Grad hæmmende og skadeligt. Naar jeg nu spørger, hvad faae vi da for alle de Udgifter, der her ere marscherede op for os, og som vi betragte hver med sine Tanker og hver fra sit Synspunkt, faae vi en Hærstyrke, som virkelig er istand til saaledes at svare til de Forbringer, der maae stilles til den, som vor høitagtede Krigsminister har troet, at den vil gjøre, saa kunne og maae Anskuelserne derom ganske vist være forskjellige; men for mig stiller det sig saaledes, at det, som vi skulle vedtage, ikke er den store Udgift værd, som det vil medføre, og skulde jeg gaae ind paa at udrede store Udgifter til vort Forvarsvesen, saa maatte jeg kunne det anderledes indrettet og anderledes ordnet, end det er i den foreliggende Plan. Den har for mig allerede den overordentlig store Feil, at den anvender en uforholdsmæssig stor Sum paa Landhæren og en forholdsvis for lille Sum paa Flaaden; men skal der anvendes en stor Sum paa Danmarks Forsvar, saa maa Forholdet i mine Tanker hellere være omvendt, saaledes at der anvendes forholdsvis mere paa Flaaden end paa Landhæren, ikke i rene Tal, men, som sagt, forholdsvis. Det er ogsaa fremgaaet klart af Diskussionen her, at en saadan Erkjendelse er tilstede, og vor meget ærede Ordfører har selv indrømmet det, idet han under Sagens Behandling bestemt har udtalt, at det laa meget nær at vente, at Sammenligningen mellem Sjælland og den øvrige Deel af Landet strax vilde blive affaaeret ved en Krigs Begyndelse, og en saadan Udtalelse kan ikke andet end støtte den Tanke, at den Plan, som her foreligger, ikke giver Søstyrken det, som Søstyrkens Ret er, og som den bør have, naar den skal yde Landhæren den fornødne Understøttelse. — Hvad de øvrige Enkeltheder af Planen angaaer, skal jeg ikke derom indlade mig i nogen lang Diskussion. Jeg betvivler, at den Armeé, som her stables, vil være saa dygtig, at den i paakommende Tilfælde vil staae sin Prøve, saaledes at vi kunne være tjente dermed; men dette er mere

en Fagfag og altsaa en Sag, hvori vi, som ikke ere Fagmænd, muligvis kunne feile. Jeg har imidlertid ikke kunnet komme til den Erkjendelse, at min Anskuelse i saa Henseende er urigtig. Efter alt dette ville de Herrer forstaae, at det for den, som har en saadan Anskuelse, vilde være en Utilstedelighed at stemme anderledes ved denne endelige Behandling, end med et uforbeholdent Nei. Dette skal jeg ogsaa give, og jeg skal dertil knytte den Bemærkning, at jeg selv om det havde stillet sig saaledes, at der var en Sandshylighed for, at Fleertallet vilde være mod Loven og ikke for den, dog ikke af den Grund vilde lade mig bevæge til en anden Afstemning i denne Sag, thi det staaer for mig saaledes, at denne Lov, hvis Betydning jeg fuldt anerkjender, og som jeg anseer for at være noget af det Vigtigste, der har foreligget for os, siden Forfatningsagen blev bragt til ende, er af den Værdighed, at den ingen Skade vilde lide ved at komme til en fornøjet Drøftelse endnu engang, og jeg vilde anse det for langt helbigere, om man kunde komme til et ganske andet System end det, som indholdes i denne Plan. For mig staaer det som Noget, der langt bedre vilde være gennemførligt efter vore Evner og vore Kræfter, om man, ved Siden af en anden Ordning af Forholdet mellem Landstyrken og Søstyrken, holdt sig til det, som nu er det bestaaende, og efter en grundig Revision og Omarbejdelse af den gamle Plan fra 1842 søgte at tilveiebringe Noget, som medførte en betydelig mindre Udgift end den Plan, som nu foreslaaes. At Saadant ikke maa være ugjørligt eller umuligt, derfor borge os den høitagtede Krigsministers egne Ord, dengang han fremlagde Loven her med den Bemærkning, at han vilde have anseet det bedre, om man havde fulgt Planen fra 1842 og søgt at omforme den saaledes, at den nye Plan var bleven bygget paa den gamle, saa at man ikke var kommen til en fuldstændig ny Ordning. Dette er omtrent Hovedindholdet af, hvad jeg kunde ønske at fremsætte i den foreliggende Sag. Det er jo ganske vist,